

LA REPOST-MODERNITAT A GRANOLLERS

Des del passat número de la nostra revista, corresponent als mesos de juliol-agost, aquesta secció dedicada als monuments passats, presents i futurs de la ciutat no es publicava i val a dir que deixàvem inacabada la història de la Plaça d'en Perpinyà tot deixant-nos amb l'enjòlit de saber com acabava. Hem de dir, però, en el nostre descàrrec, que un dels nostres més dinàmics i innovadors periodistes, el Sr. Ferran Salmó i Mero, la publicava al mateix temps en un dels múltiples fulls volants que s'escampen per les bústies nostrades i que han de merèixer l'agraïment més pregon de tots els ciutadans afectats per descomposicions intestinals; així, doncs, esperarem que l'atmosfera literària s'aclareixi i ben aviat us en tornarem a parlar com si res no hagués passat.

Aquesta vegada, però, no hem volgut passar per alt la possibilitat de tractar, no pas una obra artística reconeguda i consolidada sinó un projecte que, en cas de portar-se a terme, commocionarà tots els esperits selectes, es tracta, com haureu pogut suposar, de la proposta d'ordenació i guarnició d'allò que hom anomena la Plaça d'en Barangé coneguda també en medis literaris per "L'Esquena d'ase del Sot".

El projecte esmentat, la primera fase del qual ja ha estat sortejada, contempla ben contemplada l'aparició damunt l'esquena d'ase, com si fossin rínxols altívols, d'un grapat de palmeres, regal del Sr. Palmeral Palmarall, batlle de Barcelona, el qual és un acèrrim partidari d'aquest arbre fruiter i per la qual cosa l'ha escampat generosament per tots els indrets del cap i casal amb l'excusa que quan les fulles cauen són més fàcils de recollir. Es d'aquesta manera tan palmària com Granollers ha entrat en el palmarès de les ciutats del ram (No pas de la Passió com haurien pogut pensar els nostres lectors habituals, coneixedors del tarannà cristià i religiós que professem) com són Palma de Mallorca, Palmerola, la Palma del Martiri, La Palma de Cervelló, la Palma-sûr-Mer, el Palmar de Tro-

ya i el Congost-sûr-la-Palme, la qual cosa la convertirà en una de les primeres productores de dàtils i cocos del país, productes que el Sr. Solicaga ha declarat d'interès preferent per a substituir els que produeixen actualment les fàbriques sotmeses a la reconversió industrial. La reconeguda bellesa de l'indret urbà on aniran col.locades (recordeu que s'hi troben els "Reales Alcázares de Correos y Teléfonos", el monument a la Botifarra, la "Pútua", etc...,) ajudarà molt que la nostra ciutat tingui una fama comparable a l'Alhambra de Granada, la Masquita de Córdova, les Piràmides d'Egipto o bé la fira de palmes de la Rambla de Catalunya.

Posats en contacte amb el regidor de bancs, sots i palmeres, Sr. Purrades, aquest ens ha declarat que per animar el recinte s'hi deixarien anar uns quants camells i dromedaris i es convocaria un concurs-oposició per a cobrir la plaça de cuidador dels animals en qüestió. Es citen com a candidats especialment indicats als Srs. Corrido, actual capo d'àfers tèrbols de la brigada municipal, i Jaume Pilla i Porrell, individu sense ocupació fixa i promotor del Comitè d'Iniciatives Trastocades, per la seva afinitat amb els esmentats animalets i la seva idoneïtat per al manteniment d'unes bones relacions amb qualsevol espècie zoològica (i més si porten gep i el poden utilitzar per a les seves feines ocultes). També el nostre pobre Munta'l, caparró de l'oposició, ens ha dit que pensa utilitzar-los per a la propera campanya electoral així aniria assegut, prendria vistes i evitaria que el confonguessin amb un cobrador de tramvia com li va passar durant les passades eleccions municipals.

Es preparen agermanaments amb totes les ciutats més mores o miques del món, es pensa declarar el coco com a símbol de la ciutat, en substitució de la tradicional gallina blanca i àdhuc la Unió de Potiners pensa canviar el seu nom pel de "Unió de Camellers" malgrat les protestes que ha suscitat dels especimens estacionats actualment al Zoo de Barcelona.

